

ΤΑ ΓΑΝΟΧΩΡΑ

Ὁ πληθυσμὸς τῶν Γανοχώρων ἡσυχολεῖτο κυρίας μὲ τὴν ἀμπελοφυγίαν καὶ τὴν γεωργίαν. Τὰ προϊόντα τῆς ἀμπελοφυγίας, τὰ δεδηλωμένα τῆς ὑποδιοικήσεως Μυριοφύτου, κατὰ τὴν στατιστικὴν τοῦ 1901, ἦσαν 18 ἑκατομύρια ὀκάδες οἴνου, 2 ἑκατ. 300 χιλ. ὀκάδες ρακῆς, κονιάκ 1 ἑκατ. 150 χιλ. ὀκάδες καὶ 80 χιλ. ὀκάδες πειμέλι.

Ἡ γεωργία ὁμως ἦτο εἰς τινα χωρία ἐλαχίστη, εἰς δὲ τὸ Αὐδήμιον δὲν ὑπῆρχε οὐδόλως διὰ καὶ ἔλαγγο, παρὰ τινων καὶ ἐγράφετο, «Χαρμασιόκιοι». ἦτο χωρίον ἀνευ ἀλωνίου.

Πλὴν τούτων εἰς τὰς ἀμπελους ὑπῆρχον καὶ ὀπωροφόρα δένδρα, ἔν δὲ ἑκατομύριον 600 χιλ. ὀκάδες κερασίων, ἀχλαδίων, καὶ βερυκόκκων ἐστὲλλοντο εἰς Κων]πολιν. Δόν νὰ σημειωθῆ, οἱ καρποὶ τῶν Γανοχώρων ἰδίως τοῦ Αὐδήμιου καὶ τοῦ Νεοχωρίου (τὸ ὅποιον δὲν ὑπῆγετο εἰς τὴν ὑποδιοικήσιν Μυριοφύτου, συνεπῶς ἐξαφείσθαι τῆς στατιστικῆς τοῦ 1901) δὲν ἐστὲλλοντο εἰς Κων]πολιν ἀλλὰ εἰς Ραιδεστόν καὶ εἰς τὰ χωρία τοῦ κάμπου μέχρι Μαλαγάρων καὶ Χαριουπόλεως. Παρήγον δὲ τὸ Αὐδήμιον καὶ τὸ Νεοχώριον ἀφθονα κεράσια, κυδόνια, δαμάσκηνα καὶ ἀβράμηλα, τὰ λεγόμενα ἀλλοῦ ἐρίκια, τὰ ὅποια οἱ κάτοικοι «τὰ ὀδευαν», δηλ. μὲ τὰ ζῶα των τὰ ἐπήγαιναν εἰς τὰ τροχοχώρια καὶ τὰ ἀντήλασον μὲ σιτάρι καὶ ἄλλα δημητριακά.

Τὰ παραθαλάσσια χωρία καὶ ἰδίως τὰ κάτω τοῦ Μυριοφύτου εἶχον καὶ ἐλαιόδενδρα καὶ παρήγον ἀρκετὰς ελαίας. Εἰς Ἡρακλείσαν καὶ τινα ἄλλα χωρία ὑπῆρχον καὶ ἐλαιοτριβεῖα.

Εἰς τὴν Χώραν κατεσκευάζοντο καὶ πῆλινα ἀγγεῖα καὶ κέραμοι, ἀλλὰ τὰ τελειότερα κεραμοποιεῖα καὶ πλινθοποιεῖα ἰδρύθησαν εἰς Μυριοφύτιον τὰ ὅποια καὶ συνηγορίζοντο τὰ προϊόντα τῆς Μασσαλίας.

Εἰς τὰ Γανόχωρα ἀκόμη ὑδρόκλιμα καὶ ἡσυχροφία. Τὰ νοικοῦλια τῶν Γανοχώρων ἐφημίζοντο ὡς ἐκλεκτὰ καὶ ἐχρησίμευον διὰ τὴν παραγωγὴν

μεταξοσπόρων. Ὡς ἐκ τούτου ὑπῆρχον ἐργοστάσια σποροποιίας εἰς Μυριοφύτιον, εἰς Ἡρακλείσαν καὶ Αὐδήμιον ἐκ τῶν ὁποίων παρήγοντο περὶ τὰς 150 χιλιάδας κντία μεταξοσποροῦ ἕνα ἐσιτέλλοντο εἰς Περίσαν.

Ἐπίσης εἰς τὰ δάση τῶν Γανοχώρων παρήγετο εἰς ἱκανὴν ποσότητα καὶ ἄνθος τῆς φιλύρας, τὸ λεγόμενον φλαμοῦρι ἢ τίλιο, τὸ ὅποιον ἐσιτέλλετο εἰς Εὐρώπην καὶ ἐχρησίμευον εἰς τὴν φαρμακίαν ὡς μαλακτικόν.

Παρ' ὅλον αὐτὸν τὸν πλοῦτον οἱ κάτοικοι δὲν ἦσαν ἱκανοποιημένοι. Ἡ γῆς δὲν ἐπῆρκει διὰ τὸν αὐξανόμενον ἡμέρα τῆ ἡμέρα πληθυσμὸν τῶν Γανοχώρων καὶ ἐτρέποντο οὗτοι εἰς Κωνσταντινούπολιν, Βουλγαρίαν καὶ ἄλλα, ὅπου διέπραξαν εἰς τὸ ἐμπόριον, τὴν βιομηχανίαν καὶ τὰς τέχνας. Εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῶν κόσμων ὑπάρχον Γανοχωρίτια, τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν τυγχάνουσι πλούσιοι καὶ πολυεκατομμυριοῦχοι. Μετὰ τὸ 1900 ἤρχισε συστηματικὴ μετανάστευσις εἰς Ἀμερικήν μετὰ δὲ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν καὶ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν πληθυσμῶν, ἢ εἰς Ἀμερικήν μετανάστευσις γίνεται συστηματικώτερα. Οἱ ἀπὸ ἐτῶν ἐργαζόμενοι ἐκεῖ Γανοχωρίτια μνηστεύομενοι μὲ συγχοριανὰς των παραλαμβάνουσι τὰς συζύγους των εἰς τὸν Νέον Κόσμον καὶ οὕτω μεταδίδουσι καὶ εἰς τὰ τέκνα των τὴν παράδοσιν καὶ τὰ ἔθιμα τῶν χωρίων των.

Τὸ ἔδαφος τῶν Γανοχώρων ἦτο πετρώδες καὶ ἐν πολλοῖς βραχώδες. Μόνον κάτωθι τοῦ Μυριοφύτου, πρὸς τὴν Ἡρακλείσαν καὶ τὴν Περίσαν εἶναι πεδινόν. Ὡς ἐκ τοῦ ὀρεινοῦ τοῦ ἐδάφους ἡ συγκοινωνία καὶ αἱ μεταφοραὶ διεξήγοντο διὰ ζώων, ἡμίονων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς τινα δὲ χωρία καὶ αὐτὰ τὰ τροχοφόρα ἦσαν ἀγνωστὰ. Ἡ παραλιακὴ ὁδὸς ἤρχετο ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (Αὐδήμιου) μέχρι δὲ τοῦ Γάνου ἦτο δύσβατος καὶ διεκόπιετο ὁσάκις ἡ θάλασσα ἦτο τρικνημιώδης. Ἀπὸ Κουμβάου δὲ μέχρι Ἁγίου Γεωργίου ἡ πα-

Συζητήσις
Αθ. 1936
9410

ραλία ἦτο ἀδιάβατος καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ὑπῆρχε παραλιακὴ ὁδός, εἰς τὴν περιοχὴν ἀκριβῶς αὐτὴν καὶ μεταξὺ Νεοχωρίου καὶ Αὐδημίου εἶναι ἡ ἐπικινδύνος ὁδός ἢ λεγομένη παραδόξως μόνον παρὰ τῶν Αὐδημιωτῶν «Ντερβένι», παρὰ δὲ τῶν κατοίκων τῶν ἄλλων χωρίων «Τσελεπίγιουλου», σημαίνει δὲ ἡ λέξις τουρκιστὶ δρόμος ἐπισηφαλῆς (μεταφορικῶς), τοιοῦτος δηλαδὴ ποὺ ὑποχρεώνει τοὺς διερχομένους νὰ βαδίζουν ὡς «τσελεπῆδες» (καλομαθημένοι). Μετὰ δὲ Γάνου καὶ Αὐδημίου εἶναι ὁ ἐπίσης περιώνυμος διὰ τὸ δύσβατον αὐτοῦ δρόμος τοῦ Βαρδαλάκκου. Εἶναι δὲ ὁ Βαρδαλάκκος ἀκρωτήριον, ἐπ' αὐτοῦ δὲ τοῦ βράχου ἦτο ἐγκαμμένος στενωπὸς δρόμος, εἰς δ' ἀκριβῶς σημτεῖον καὶ διεκπίετο ἡ συγκοινωνία ἐν ὧρα τρικυμίας,

Τὰ Γανόχωρα εἶχον τακτικὴν ἀτμοπλοκήν συγκοινωνίαν μετὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὰ ἀτμόπλοια ἀνεχώρουν τὸ ἑσπέρας ἐκ Κων/πόλεως καὶ πρὶν ἀκόμη ἀνατελεῖ ὁ ἥλιος εὐρίσκοντο εἰς Ραιδεστόν, ὅπου ἐστάθμευον ἀρκετὰς ὥρας. Ἐκ Ραιδεστοῦ,

μετὰ δίωρον πλοῦν, ἐφθάνον εἰς Ἄγιον Γεώργιον (Αὐδημίον), καὶ μολοῦν ἐκτικῶς καὶ ἐκ τῆς καλῆς προαιρέσεως τῶν πλοιαρχῶν ἐστάθμευον ἐκεῖ τὰ ἀτμόπλοια, τὸ ἐπίνεον αὐτὸ εἶχε μεγάλην κίνησιν, πρὸ παντός δὲ μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ Συντάγματος (1908), ὅτε ἐδόθη ποιά τις ἐλευθερία εἰς τὴν μετακίνησιν τῶν χριστιανῶν. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ προσήγγισεν εἰς Γάνον, ἔπειτα εἰς Χώραν καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς μέχρι Περιστασεως. Ἐκεῖθεν ἔπλεε πρὸς τὰ Μικρασιατικὰ παράλια καὶ προσήγγισεν ἀπὸ Καραμπηγας (ἐπίνειον τῶν Πηγῶν) μέχρι Ἀριάνης, ὡς καὶ εἰς τὰς ἑκείνου Κούταλιν, Μαρχαράν κ. ἄ. Ἡ τῆς ἰδίας δὲ ὁδοῦ ἐπέστρεψε τὴν ἐπομένην πρὸς τὴν Κων/πολιν.

Ἦσαν δὲ πολλὰ ἀτμόπλοια αἶτια ἐξετέλουσαν τὸ δρομολόγιον αὐτὸ, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δημοφιλέστερα ἦσαν ἡ «Μαριάννα» τοῦ Μαρμέτιου καὶ ἡ «Ἰθάκη» τοῦ Δεστούνη. Ὑπῆρχον καὶ τινε τουρκικῶν ἀτμοπλοίων, ἀλλὰ εἰς ταῦτα οἱ κάτοικοι κitéρευον μόνον εἰς τὴν τελευταίαν ἀνάγκην.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ἘΚ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Μερικοὶ φίλοι μας ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως εἰς καθὲς φύλλον τῆς «Συζητήσεως» δημοσιεύεται καὶ ἕνα ποίημα. Ἡ ἐπιθυμία τὴν αὐτὴν μᾶς κολαχάζει ὑπεροβικῶς, δὲν γυναικίσαν ὅμως, ἄν θὰ εὐνηθῶμεν νὰ τοὺς ἱκανοποιήσωμεν. Αὐτὰ τὰ ποιήματα γράφονται εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς πρώτης νεότητος. Ὅταν παρῶμεν τὰ ἐτη δ' ἀνθρώπου ἀποπλάττεται ἀπὸ τὴν ὄρασαν τὸ μῆν τῆς νεότητος καὶ ὁ ποιητικὸς ἔηλος μετριάττεται ὅταν δὲν ἐξέφραζετὰ ἔξ ὁλοκλήρου.

Εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον, διὰ νὰ ἱκανοποιήσωμεν τοὺς φίλους μας, δημοσιεύομεν τὸ κατεπόμενόν ποίημα, τὸ ὁποῖον ἐγράφη κατὰ τὸ ἔτος τοῦ 1921. Μὲ συγκίνησιν ἀνακολῶ τὴν ἐποχὴν ἀκείνην καὶ τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας ἔγραφα τὸ ποίημα αὐτό.

Ἐνθουθῶμαι καὶ τὴν στιγμὴν ἀκόμη ποὺ εἰσῆλθον εἰς τὸ τυπογραφεῖον ἕνας νέος σοφὸς καὶ καλονοηθῆμενος. Ἦτο ὁ κ. Ν. Ο. ὁ ὁποῖος, ἀπὸ ἀπεπράτους τὰς σπουδὰς του εἰς τὴν Ἐθρῶσιν, ἦλθε εἰς Κων/πολιν μὲ τὸ ὄνειρον νὰ ἰδρῶσι περιοδικόν, κατὰ τὰ εὐρωπαϊκὰ πρότυπα, τὴν «Ἐβδομάδα».

Εἰς χεῖρας του περιῆλθε καὶ τὸ περιοδικόν τὸ ὁποῖον ἐξῆλθε ἔγω. Τοῦ ἐπροξένησε ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μὲ γυναικίσαν. Πράγματι, συνοδοιμούμενος μὲ κοινὸν φίλον, μετέβην εἰς τὸ γραφεῖον του,

ὅπου, μετὰ ἄλλων, μοὶ εἶπε πὸς ἦτο διατεθειμένος νὰ δημοσιεύῃ ποιήματά μου εἰς τὸ περιοδικόν του, ἀλλὰ νὰ προσπαθῶ καὶ ἐγὼ νὰ προσχωρῶσθ' ὀλίγον εἰς τὴν ἀτίμωσαν τῆς «Ἐβδομάδος».

Δυστυχῶς ἡ ἐπιθυμία του αὐτὴ δὲν κατέστη δυνατὴ νὰ ἱκανοποιηθῇ, παρὰ τὴν καλὴν θέλησιν μου. Ὡς τὸσον ὅμως αἱ σχέσεις μας ἐξηκολούθησαν φιλικῶτατα.

Μετὰ τινεσ ἑβδομάδας, ὡς ἦτο ἐπόμενον, τὸ περιοδικόν του διακόφη τὴν ἔκδοσιν. Καὶ τότε δημοσιεύσατο τὸ ἀκόλουθόν ποίημα, ὡς νεκρολογίον.

Ἐπληροφόρηθην, μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὅτι ἐλυπήθη πολὺ καὶ ἠθάλασα, δι' ἐπιστολῆς μου, νὰ μετρίσω τὴν λύπην μου, γράφας εἰς αὐτόν ὅτι δὲν πρέπει νὰ διδῆται καὶ μεγάλη σημασία εἰς τὴν αὐτοῦραν, ἔφρον καὶ ὁ Πατρικλῆς ἐσαυτοῦσθ' ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Εἰς τὴν ἐπιστολήν μου δὲν ἀπάντησεν, ἀνῆγγελε μόνον διὰ τῶν ἐφημερίδων ὅτι ἡ διακοπή τῆς ἔκδοσεως τῆς «Ἐβδομάδος» ἦτο προσωρινή, καὶ ὅτι αὐτὴ θὰ ἀπανελάμβανε τὴν ἔκδοσιν τῆς. Πράγματι ἐξῆλθε μερικὰ ἀκόμη ἑβδομάδας διὰ νὰ διακοφῇ πλέον ὀριστικῶς τὴν ἔκδοσιν.

Ὁ ἀναφορῶν μου εἰς τὸ ποίημα Μιχῆς Πατρικλῆς ἦτο τακτικὸς συναρπάτης τῆς «Ἐβδομάδος», γράφον μόνον στίχους.

ΤΑ ΓΑΝΟΧΩΡΑ

Εἰς τὰ Γανόχωρα ηὐδοκίμει καὶ ἡ κτηνοτροφία, ἰδίως ἡ ἐκτροφὴ αἰγῶν εἰς τὰ χωρία Αὐδήμιον καὶ Νεοχώριον. Εἰς τὸ τελευταῖον ἰδρῦθῆναι καὶ μικρὸς ποιμενικὸς συνοικισμὸς περὶ τὴν πεδιάδα καὶ πλησίον τοῦ Σχολαρίου, εἰς θέαν λεγομένην Μάρμαρο.

Εἰς τὸ Αὐδήμιον ὑπῆρχε μικρὰ συνοικία ὀνομαζομένη Ἀγδέϊκα. Ἐκ τούτου δὲ ὑποτίθεται ὅτι εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν μόνον οἱ κάτοικοι τῆς συνοικίας αὐτῆς ἦσαν κτηνοτρόφοι. Εἰς τὴν ἐποχὴν μὴ οὐδέμια διάκρισις ἐγένετο μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς συνοικίας αὐτῆς καὶ τῶν λοιπῶν κατοίκων, περισωθείσης μόνον τῆς ὀνομασίας.

Εἰς τὰ Γανόχωρα διενηργεῖτο καὶ ἀξιόλογον ἐμπόριον χοίρων. Ἦσαν δὲ εἰδικευμένοι εἰς τοῦτο πολλοὶ αὐθιμίωται, λεγόμενοι «τζελέπηδες», οἱ ὁποῖοι κατεβίβαζον ἐκ Β. Θρακίας καὶ ἐκ Βουλγαρίας, κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν Χριστουγέννων πολλὰ κοπάδια χοίρων. Συνήχορον δὲ τότε εἰς Αὐδήμιον πολλοὶ ἔμποροι καὶ μεστῆται ἐξ ὅλων τῶν Γανοχώρων καὶ διεπραγματεύοντο ἀγορὰς χοίρων. Ἐπειδὴ δὲ αἱ περισσώτερα ἀγοραπωλησίαι ἐγίνοντο μὲ ὑπολογισμὸν τῶν ὀκιάδων, χωρὶς νὰ ζυγισθοῦν, καὶ ἐπειδὴ συνέλιπον καὶ αἱ ἑστιά, αἱ συναλλαγαι αὐταὶ ἐλάμβανον εὐθύνων καὶ διασκεδαστικὸν χαρακτῆρα, παρ' ὅλην τὴν ἀγωνίαν, τοὺς κινδύνους καὶ τὰς κακουχίας ποῦ ὑφίσταντο οἱ αὐθιμίωται «τζελέπηδες» διὰ τὰ καταβιβάσασθαι μέχρις Αὐδήμιου τὸ ἐμπόρευμά των.

Δόγῃ τῆς σινοποίησης τοῦ χοίρου εἰς τὰ Γανόχωρα αἱ οἰκίαι ἦσαν, ὥπως εἰς τὰς πόλεις, ἡ μία κολλημένη εἰς τὴν

ἄλλην. Ἐπειδὴ δὲ ἦσαν καὶ ξύλινα πολλὰ ζημία ἐπροξενούντο ἐκ τῶν πυρκαϊῶν. Πολλάκις αἱ πυρκαϊαὶ κατέστρεφον συνοικίας ὀλοκλήρους καὶ ἦτο τρομακτικὸν τὸ θέαμα καὶ μεγάλη ἡ ἀπόνησσις τῶν κατοίκων, προπαντὸς κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους, ὅτε ἔλειπον ἐντελῶς τὰ πυροσβεστικὰ μέσα. Οὕτω ἱστορικῆ παρέμεινε ἡ κατὰ τὸ 1889 συμβῆσα πυρκαϊὰ τοῦ Αὐδήμιου καταστρέψασα ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν οἰκίας καὶ προξενήσασα ἀνυπολογίστους ζημίας, διότι ἦτο φθινόπωρον καὶ ἐκὴν ἡ συγκομιδὴ καὶ ἡ ἐσοδεία * τῶν πυροπαθῶν.

Ἄλλη μεγάλη πυρκαϊὰ ἐγένετο εἰς Νεοχώριον κατὰ τὸ 1909 καὶ ἄλλη εἰς Χώραν κατὰ τὸ 1911. Τὸ τρομακτικότερον ὅμως δυστύχημα τῶν Γανοχώρων ὑπῆρξε ὁ κατὰ τὴν 27ην Ἰουλίου τοῦ 1912 γενόμενος σεισμὸς τῶν Γανοχώρων, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐξερράγη καὶ πυρκαϊὰ εἰς Χώραν καὶ Μυριόφυτον, καταστρέψασα πᾶν ὅ, τι ὁ σεισμὸς δὲν κατέρριψε. Οὕτω ἡ συμφορὰ, ἰδίως εἰς τὰ παραλιακὰ χωρία, ἦτο μεγάλη, διὸ καὶ ἐρημώθησαν ταῦ-

* Ἐσοδεία (σοδεῖα) ἐρίοντο τὰ δημοτικὰ (σίτος, κριθή κ.λπ.) τὰ ὁποῖα οἱ κάτοικοι κατὰ τὸ θέρος μετέφερον ἐκ τῆς πεδιάδος διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς σταφυλῶν καὶ ἄλλων ὀπωρικῶν.

τα, καθὸςον πολλοὶ κάτοικοι ἐτράπησαν εἰς Κων]πολιν καὶ ἄλλαχού. Ἐνῶ πρότερον μόνον ἐμπορευόμενοι καὶ εὐκατάστατοι ἦσαν οἱ οἰκονομικῶς ἐγκατεστημένοι εἰς Κων]πολιν καὶ εἰς ἐξωτερικόν, μετὰ τὸν σεισμόν καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν λαϊκῶν τάξεων ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλειψοῦσι τὰ χωρία τῶν οἰκονομικῶς, διὰ νὰ ἀναζητήσωσι στέγην καὶ πόρους ζωῆς.

Κατὰ τὸν σεισμόν ὑπῆρξαν πάμπολλα καὶ τὰ ἀνθρώπινα θύματα, ἀδυνατοῦμεν δὲ νὰ ἐξηγήσωμεν τὸν λόγον, διὰτὶ ὁ συγγραφεὺς βιβλίον, ἐκδοθέντος κατὰ τὸ 1913, ἦτοι ἐν ἔτος μετὰ τὸν σεισμόν, καὶ ἐκδοθέντος ἐξ ἀφορμῆς τοῦ σειμοῦ, καὶ ἀσχολουμένου μὲ τὰ Γανόχωρα, γράφει ὅτι οὐδὲν ἀνθρώπινον θῦμα ὑπῆρξε ἐκ τῆς καταστροφῆς τοῦ τε σειμοῦ καὶ τῆς πυρκαϊᾶς, ἐνῶ εἶναι γνωστότατον ὅτι εἰς τὰς κομποπόλεις Γάνον, Χώραν καὶ Μυριόφυτον τὰ θύματα ἠριθμοῦντο εἰς ἑκατοντάδας. Εἰς αὐτὸ τὸ χωρίον Αὐδήμιον, τὸ ὁποῖον ὑπέστη τὰς ὀλιγοτέρας ζημίας — πλὴν τοῦ Νεοχωρίου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε ἀνθρώπινα θύματα — ἠριθμοῦντο εἰς ἐπτά ὁ φονευθέντες, πολλοὶ δὲ ἦσαν οἱ τραυματισθέντες, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ τινες ἀπέθανον μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν τινῶν.

(Ἐστὶ ἀνέγεια)

μὴν παραγγεῖλαι
κα τοῦ ἑνα τόπι!
σα ἀπὸ τὸ θεματά.
Πῶ! πῶ! πῶ! καρο
ἦταν ἀνοχρῆ
Πλά! στὸ σπῆτι
ὑπόστεγο κ' ὅ
ἦταν ὁ δρόμος
τὸ ρέμμα. Τὸ τό
στὸ ὑπόστεγο κ' ὅ
ἦταν ἔτρεψε ἡ μη
τάξο τὸ Θανάση,
ὅ θὰ ἔκαμε κει
δια πικρῶν.
ε τί ἔ, ἔτρεψε
αδιά, πίσω ἀπὸ τὸ
τόπι. Μαζὶ τοῦ
καὶ ἀναφυλλίζον
τάξο τοῦ στὸ ἑρό
α. Ἀλλὰ ὁ Θανά
γορα τὸ λογαρια
μῆ πού ἔπεσε ἀπὸ
ε εἰς ἀρκετὸ ὕψος
ατρακτύλησε μέσα
ἦταν ξηρὸ καὶ μό
λίγο νερό. Τὸ τό
αμῆ νὰ φθάσῃ τὸ
μέσα στὸ ρέμμα.
ὁ μὲ τίς ἀδελφές
ο, ὁ Θανάσης κα
καὶ σύμφωνοι
ἔκαμε μὲ τὸ νοῦ
νὰ φθάσῃ τὸ τό
μῆς ὅτι βρήκε
πέγῃ
καὶ φωνάζοντας
τοῦ καὶ ἀνέβηκαν
πίπῃ. Τὰ κορίτσια
τὸ παχυνίδι τοῦ
τότε τῆ μητέραν
καὶ τὸ Θανάση
τρία μαζὶ.

E. Z.

ἡδύποτα
Τ ΣΟΥ
ΠΟΥΛΟΥ
(Συν. Τρωάδος)
NIKH

ΚΑΠΕΛΛΑ "ARMEN.,
ΤΣΙΜΙΣΚΗ 57—ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα νέαι
παραλαβαὶ βιεννέζικων μοντέ
λων καὶ κροκὶ ὡς καὶ ἀθηναϊκῶν

τά του. 'Η χαρά του δὲ
πλασιάζετο, ἐφόσον ἐβλεπε
καὶ νὰ ἐτοιμάζῃται πολὺν
Τὰ πιάτα ὅμως ἤρχοντ
καὶ ὁ Φαγόνδιος δὲν ὑποπ
ἀπογοήρσειον τὴν ὅποιαν
δοκιμιάση ἐντός ὀλίγου. Δ
πιάτα ἦτο μισό μόνον μῆλ
μία ἐλγιά, εἰς τὸ τρίτο μισή

Ὁ Φαγόνδιος τὰ κατὰ
ἀνάγκην, ἐπερίμενε ὅμως
ἱατρὸν διὰ νὰ τοῦ ἐκθέσῃ
του. Ἄλλὰ ὁ ἱατρὸς δὲν ἔ
"Ἰστερα ἀπὸ ἀρκετὴν

ποίησον ἐπι τὸν περιμένει
Ἐπιγὰρ ὁ Φαγόνδιος ε
ἀλλὰ ὁ ἱατρὸς ἦτο εἰς ἐν
μεῖον, ἐπου ἠσχολεῖτο μὲ
γυαιαν ἐνὸς φυτοῦ. Μόλις
Φαγόνδιον, τὸν ἐχαίρειν
καὶ ἀμέσως εὐρέθη εἰς τὴ
τοῦ κήπου. Ἐκεῖ δὲ ἐκάλλ
γόνδιον διὰ νὰ τοῦ δεῖξῃ ὅ
τι ἄνθος ἦ φυτόν. Τοῦτο
το συνεχῶς καὶ ὁ Φαγόν
μα ἔξ μηνῶν ἐθεραπεύθη ὁ
σθενείας του.

Τὴν αὐτὴν περίπτωθερ
λαὶ καὶ ὁ κ. Ἡλίας Πέτρ
κωτέραν καὶ ἐπιστημονικ
ἔλια του, προσιτὰ εἰς ἔλ

... καὶ ἀκουεῖται
ωρίαν τῆς φυσιοθεραπείας
τὸν στομάχον. Ἡ πολυπο
κέυματα, αἱ σάλτσοι, τὰ οἶ
πὸ τὰ καὶ γενικῶς ἡ καλο
γνώσα εἰς τὴ βιβλίον του «
ζωήν». Καὶ πραγματικῶς
ἀπὸ τὴν ἱστορίαν νὰ παραδ
ἀναφέροντες τὸν ρωμαῖον
Φαγόνδιον ὁ ὁποῖος ὑπερ
φερεν ἀπὸ ἰσχυαλιαν, ὁδῶ
ματισμοῦ, πόνους εἰς τὸν σι
Ἡναγκάσθη νὰ μεταβῇ εἰς
ἐποχῆς του, ὁ ὁποῖος, φαίνε
μεγάλῃν πίστιν οὔτε εἰς τὰ
τε εἰς τοὺς ἐξορκισμοὺς τῆς
νῆς. Ἐκλείου τὸν Φαγόνδι
μάτιον καὶ τοῦ εἶπε νὰ περ
ως ὁ Φαγόνδιος ἀνεζήτησι
μάτιον καρέκλα ἢ πολυθρό
ξαπλώση τὰ δῆθεν κερμηκ.
Ἡναγκάσθη νὰ στηρῆχθῇ μ
ἔδου του καὶ τοῦ τοῖχου κ
νη τὸν ἱατρὸν, ὁ ὁποῖος κ
νεφανίζετο. Παραδόξως δὲ
πλάτη του ἤρχισεν νὰ θερμα
οὔτον βαθμὸν ὥστε ἡναγκά
κοιμῆξ πλέον ἐπ' αὐτόν. Ἡ
θερμαίνεται τὸν δὲ δάπεδο
τον νὰ στεκῆται. ἤρχισεν
νὰ φωνάζῃ. Ἀναμειβόμενος
ἐκείνην ὁ Φαγόνδιος θὰ ἔ
πὸ τὸ βάθος του.

μας τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀπεβίωσαν εἰς Ἑκά
λιν ὁ Ἀλέξανδρος Βασιλευσάτοισ. Εἰς τὰς
18 Νοεμβρίου κηροκόνησαν εἰς Γαλλίαν ὁ
ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν Σαλαγκρό. Εἰς
τὰς 19 Νοεμβρίου εἰς τὴν ὄρχητον ἐν Ἰταπο
ν, συναρπῆ τῶν βροχῶν, καθέρουσαν φράγ
μα 60 μέτρων καὶ ἐφανεύθησαν 200, ἐτρα
ματισθήσαν δὲ 800 ἄνθρωποι. τὴν 23ην τοῦ
αὐτοῦ μηνὸς ἀνεκαταστάθησαν εἰς Τατόι αἱ σο
ροὶ τῶν ἀσκητήστων βασιλέων μας τὴν 24ην
Νοεμβρίου ἡ γερμανικὴ Καθέρουσι ἐν ἀνακο
νώσει τῆς διαμεταρρηθῆξ διὰ τὴν ἀπονομήν τοῦ
βραβεῖου Νόρπελ εἰς τὸν ἀντιχρησικὸν γερ
μανὸν συγγραφεὰ Κάρολον φον Όσιτσκι, το
νίσασα ὅτι «διὰ τὴν ὕβριν αὐτὴν δὲν θὰ πα
ραλείψῃ νὰ θέσῃ τὴν κατάλληλον ἀπάντησιν»
τὴν 27ην Νοεμβρίου ἀπέθανεν εἰς Μόντε Κάρο
λο ὁ Βασιλεὺς Ζαχάρωφ τὴν 28ην κατέ
πλευσαν εἰς Φάληρον ὁ τουρκικὸς στόλος
τὴν 29ην Νοεμβρίου ἤρξατο τὸν ἐραχτικὸν του
ἐν Ἀθήναις τὸ πρῶτον συνέδριον τῆς ὀρθόδο
ξου ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 30ην Νοεμ
βρίου οἱ Ἰτακοὶ ὑπουργοὶ καὶ βουλευταὶ μὲ
ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μουσολλίνι, παρήλασαν αἰ
φριδῶς εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Ρώμης, καὶ ψάλλ
λοντες τὴν «Τεοδωσίαν» κατηγόνηθησαν εἰς
τὸ Παλάτιον Βενέτσιαι, ὅπου ἐγένετο ἡ ἀποκά
λυψις τῆς ἀνακηστικῆς πλίκου τῆς αὐτο
κρατορίας τὴν αὐτὴν ἡμέραν κολοσσταία
πυρκαϊὰ εἰς Ἀναβίαν κατέκαυε τὸ Κρυστάλ
Παλάς.

Εἰς τὰς 4 Δεκεμβρίου ἐξερράγη συνταγμα
τικὴ κρίσις ἐπὶ Ἀγγλίαν λόγῃ τῆς ἐπιθροῦ
τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου ὅπως νυμφεθῆξ συμ
φώνως μὲ τὰς ἀντιλήψεις του τὴν 8ην Δε

κεμβρίου μεγάλαι πλ
νεσιὰς τῶν ὁπίστων ἔ
9ην Δεκεμβρίου ἔλλο
πλάνον ἀνεφλέγη κα
τομα τὴν 10ην Δεκ
λεὺς τῆς Ἀγγλίας
φροῦ τοῦ δουκὸς τῆς
ἀπεβίωσαν ὁ Ἰτακὸς
τὴν 14ην Δεκεμβρί
κίνημα εἰς Κίναν τ
Ἀδριασαν ἡ αὐτοῦ Μ
δρος τῆς Κυβερνήσε
κ. Μουσολλίνι ἐδήλε
τὸν «ἀνόητον μῦθον
τὴν 19ην Δεκεμβρί
τοφῆρμ 4 δημοτικῶ
ας Κοκκινιάς, ὡς ἔ
των κ. Κοκκινιά λαθε
δραμ. Εἰς τὸν 20
Σάν Σαλβαδορ, ἐσ
πτά χωρία φανευθῆ
σίαν ἀτόμων τὴν 2
σωπτικῶν τοῦ περιῶ
σοκίσει καὶ ἐξετά
τῶν ἀναγνωστέων μα
σελίθας ἐκδοσιν τῆς
προσεγοδο ἀπριλίου
ὁ δήμαρχος ἀθηνῶν
τὸν Νόμον κατὰ τῆ
ῶσα αὐτὴν νὰ προ
σεῖραε τὸν εἰς τὴν
τὴν 30ην Δεκεμβρί
ἐπῆρα τὴν 31ην Δε
εἰσεται εἰς τοὺς φε
τὸ νέον ἔτος 1937 ἐν

ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

Ὁ Θανάσης ὅταν ἀκόμη ἦταν ἔνδεκα
χρονῶν ἤθελε νὰ κἀμῃ τὸν μεγάλον. Δὲν
ἤθελε νὰ τὸν λένε μικρὸ καὶ ἀνεκατένον
ταν στίς συζητήσεις τῶν μεγάλων. Δὲν τὸ
καταλάβαινε πόσο ἀταίριαστον πράγμα ἦ
ταν αὐτὸ καὶ ἐκίμνε τοὺς γονεῖς του νὰ
θυμώσων μαζὶ τὸν καὶ ναιμῆν τὸν ἀγαποῦν
ἄσος τοῦ ἔπρεπε. Ἄλλωστε τὰ γὰδια δὲν
τοῦ ἀρεῖσιν δὲν τοῦ ἔμελε καὶ ἂν ὁ πα
τέρας του καὶ ἡ μητέρα του ἀγαποῦ
σαν περισσότερο τὰ δύο μικρότερα τὸ ἀ
δέλφια. Ὡστόσο ὁ πατέρας του, ἐκείνη τῆ
χρονικὰ μιά πού θὰ πῆγαμε στὴν Πόλην,
τῆς παρανοῦν τῶν Χριστουγέννων, γὰ νὰ
φωνίσῃ πράγματα γιὰ τὸ μαγαζὶ τὸν, ρώ
τησε καὶ τὸν Θανάση τί θὰ ἤθελε νὰ τοῦ
φέρῃ ἀπὸ τὴν Πόλην. Ὁ Θανάσης χωρὶς πο
λὸ νὰ σκεπθῆ παρήγγειλε νὰ τοῦ φέρῃ
μιά σουγιά. Κοδικιές, ἀραμπαδάκια καὶ ἄλ
λα ψεύτικα πράγματα δὲν μπορούσαν νὰ
ἀρέσουν στὸ Θανάση. Ἦθελε κάτι τὸ πρα
γματικὸ, κάτι χρήσιμο, κάτι πού εἶχαν καὶ
οἱ μεγάλοι.

Ὅταν ὁ πατέρας
Πόλη, ἔφερε στὸ
λά ἔφερε καὶ στὰ
πού ἦταν κορίτσι
ἔνα τόπι καὶ «τυπη
δλα» οἱ κ. ἰς ἡ
ματὰ, ἀλλὰ ἐνα χῆ
προτιμώτερο ἀπὸ τ
Θανάσης, ἀλλὰ δὲν
τε. Πῆρε τὴ σουγιά
μενο, ἐνθὲ μῆσα του
γιὰ τὸ τόπι.
Κατέβηκε κατέ
σουγιά στὰ χωριά
ἔλα γιὰ τὴν ἐμορφ
νέθηκε ἐπάνω στὸ
Οἱ ἀδελφές του
ἔνα δωμάτιο καὶ ἀ
κοδικιές, ἀρχισαν
τὸ τόπι.
Ὁ Θανάσης καθ
τα τοῦ δωματίου κ
προσπαθοῦσε νὰ β

ΣΗΜ. Επε τὴν ἐπαρχίαν Γάνου καὶ Χώρας
ὄψηματο καὶ τὸ ἐκ 80 οἰκονομαθῶν ἀπαρτιζόμε-
νον χωρίον Ἀράβ Χατζῆ, τοῦτο δὲ μητροπολί-
της Γάνου καὶ Χώρας Παύλου (1886-1891)
ἠθέλησε νὰ μετονομάσῃ εἰς Εἰρηνοχώριον ἐκ

~~ΧΩΡΙΑ~~

Γανοχώριον.

Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ

ΑΘ Μαρ 1936

15

τοῦ ὑπάρχοντος ἐκαὶ ναοῦ τῆς Ἁγίας Εἰρή-
νης. Ἀλλὰ ἡ ὀνομασία αὕτη δὲν ἐπακράτησε.
Τὸ Εἰρηνοχώριον ἢ Ἀράβ Χατζῆ δὲν συμπερι-
λαμβάνεται εἰς τὰ Γανόχωρα διότι κεῖται εἰς
τὴν πέραν τοῦ ἱεροῦ ὄρους πεδιάδα. Εἰς τὰ
Γανόχωρα δὲν νὰ προστεθῇ τὸ ἐξ 70 οἰκονο-
μαθῶν Γολτζῆσι, μεσογειακῶν χωρίων καίμενον
πλησίον τῆς Περιστάσεως καὶ τὸ ἐπιτολὴν πα-
ρελάμβανον εἰς τὸ προηγουμένον. Τοῦτο ὄψηματο
εἰς τὴν Μητρόπολιν Μυριοπότου καὶ Περιστά-
σεως. Ὅσον ἢ μὲν Μητρόπολις Γάνου καὶ Χώ-
ρας εἶχε τὰ ἐξῆς 11 χωρία καὶ κωμοπόλεις:
Χώραν, Γάνον, Καρασιάν, Μηλιό, Ἀθήμιον,
Νεοχώριον (Γανόχωρα ἅπαντα) καὶ τὰ: Ἀράβ
Χατζῆ, Ἰντοσκιό, Κασάμπολιν, Σαντοῦκι καὶ
Παλιμπότ (μὴ Γανόχωρα). Ἡ δὲ ἑπαρχία
Μυριοπότου καὶ Περιστάσεως ἐκ τῶν ἐξῆς
10: Μυριοπότον, Ἡρακλείτσαν, Περιστάσιν,
Πλάτανον, Στέρναν, Καλιμίτσι, Λοσπίδαν,
Γολτζῆσι, Γιαγάτι καὶ Γανήμιό.

Ἐκ τούτων μόνον τὰ Γανήμιό καὶ τὸ Για-
γάτι δὲν νὰ ἐκχωρηθῶν τῶν Γανοχωρίων,
διότι τὸ μὲν πρῶτον κεῖται εἰς ἕτερον ἀπό-
στασιν νοτιοδυτικῆς τῆς Περιστάσεως, ἤτοι
πλησίον τῆς Καλλιπόλεως, τὸ δὲ πτωχὸν χω-
ρίον Γιαγάτι ἀπαρτιζόμενον ἐκ 35 οἰκονομαθῶν
ποιμένων καὶ ἀνθρακῶν, οὐδὲ ἐξ ἀκοῆς μᾶλλον
ἦτο γνωστὸν. Πληροφορούμεθα δὲ τὰ περὶ αὐ-
τοῦ ἀπὸ τοῦ βιβλίου τοῦ ἑσούτ. Ἰβραήμ «Τὰ
ἑθρικά», Ἀθήνησι 1892.

ΑΘΗΝΑΝ



ΑΚΑΔΗΜΙΑ